

και νομίζομεν ότι αυτό είναι αρετόν. Όπως έλεγε κάποτε ένας πολύ έμπειρος κήρυξ του θείου λόγου, αυτό είναι μόνον η αρχή της υποθέσεως. Όπως όταν ένα ψυχρόν δωμάτιον θέλομεν να το θερμάνωμεν τοποθετούμεν ξύλα εις την θερμάστραν και τα ανάβωμεν, ως γνωρίζομεν η πραγματική ζεστασιά δημιουργείται κατόπιν όταν τα αναφθέντα ξύλα κατακαούν και κλεισθή η θερμάστρα· μάλιστα δε η τοιαύτη ζεστασιά ημπορεί να παραμείνει εις το δωμάτιον αυτό και επί μακρόν σχετικώς χρόνον. Ούτω και η προσευχή.

Αρχίζομεν να απαγγέλλομεν γνωστούς ύμνους προς τον Θεόν σωτηριώδη αιτήματά μας. Ας αφήσωμεν την ψυχήν μας ελεύθερη να συνομιλή με τον Θεόν, και τότε η συνομιλία μετά του Θεού θα συνεχίζεται. Ω μακαρία τότε στιγμή! Μόνοι μας τότε θα επιδιώκωμεν κατά την προσευχήν τοιαύτα περιστατικά να επαναλαμβάνωνται. Εις τούτο πολύ θα συντελή και η πρεσβεία η θερμή του θεσβίτου Ηλία. Τότε θα συμβή πάλιν αυτό που τονίζει ο θ. Ιάκωβος: **“πολύ ισχύει δέησις δικαίου ενεργουμένη”**. Είθε.

Θύμησες

Η δεύτερη Πρωτοχρονιά που δεν είσαι μαζί μου
ανέβεις εις τους ουρανούς μονάκριβο παιδί μου.
Μες τη φουρτούνα της ζωής σαν ναυαγός κοιμούμαι
την περασμένη μας ζωή με δάκρυα θυμούμαι.

Είμαστε οικογένεια εμείς σαν τόσες άλλες,
κι είχαμε μες το σπίτι μας πάντα χαρές μεγάλες,
τώρα μονάχη έμεινα στο σπίτι το βουβό
να κλαίω, να οδύρομαι να σας αναζητώ.

Πρώτα ο χάρος άρπαξε τον λατρευτό πατέρα,
μόνη μου σε μεγάλωσα και τα βγάλα ως πέρα.
Έσουνα το καμάρι μου, η ζωή μου, η χαρά μου,
φαίνεται η μοίρα ζήλεψε την τόση παινεμιά μου.

Στο άνθισμα της νιότης σου έσβησε σαν λουλούδι
φαίνεται σ' ήθελε ο Θεός κοντά Του αγγελούδι.

Τώρα μονάχη στη ζωή κλαίω τα περασμένα
και καρτερώ το θάνατο να έλθει και σε μένα.

Ευγενούλα 1.12000